

MEDEDELSER

Nr. 5 Maj 1999

46. Klageretten - Genoptagelse - Færdselssag - Falsk forklaring - Femte gang er lykkens gang - Beviser
47. Blufærdighedskrænkelser - Samleje med anbragt - Samfundstjeneste - Erstatning - Rettighedsfrakendelse
48. Beviser - Spørgsmål til myndighed med anmodning om vurdering inden for straffelovens område - Lovligheden af politiets efterforskningskridt
49. Skyldnersvig - Selskabstømning - Ulovligt overskud, udbytte og selvfinansiering i selskaber - Aktieselskaber - Rettighedsfrakendelse - Langvarig sagsbehandling

LANDSFORENINGEN AF BESKIKKEDE ADVOKATER

Postbox 1051
1007 København K
Telefon 3311 7522
Telefax 3332 4775

- 109 -

Landsforeningens bestyrelse:

Thomas Rørdam
formand, København

Bent Holmberg
næstformand, Aalborg

Michael Abel
Holbæk

Karen Marie Dyekjær
Esbjerg

Hanne Gullitz
Århus

Poul Jost Jensen
Glostrup

Mogens Juhl
Odense

Mette Lauritzen
København

Ansvarshavende redaktør:

Elsebeth Rasmussen

Oplagstal: **1075**

Formandens adresse:

Postbox 9017, 1022 København K

Telefon 3312 4540
Fax 3393 4540

Fotografering m.v. på ikke frit tilgængeligt sted samt foretagelse af konfrontationer

Med virkning fra 1/7 1999 er det ved lov nr. 229 af 21/4 1999 blevet tilladt politiet at opsætte fjernbetjente eller automatisk virkende tv-kameraer, fotografiapparater eller lignende til overvågning af personer, der befinder sig i en bolig eller andre husrum.

Betingelsen er bl.a., at indgrebet er af afgørende betydning for efterforskningen, og at strafferammen for lovovertrædelsen er fængsel i 6 år eller derover, eller forsætlige overtrædelser af straffelovens kap. 12 og 13 (statsforbrydelser m.v.), eller overtrædelser af §§ 124, stk. 1, 125, 127, stk. 1, 193, stk. 1, 245, 252, stk. 1, 266, 281, 286, stk. 1, 289 eller en overtrædelse af udlændingelovens § 59, stk. 3 (bl.a. menneskesmugling) og "efterforskningen vedrører en lovovertrædelse, som har medført eller som kan medføre fare for menneskers liv eller velfærd eller for betydelige samfundsværdier." Se nærmere i den nye § 791a.

Endelig er der omsider indført regler om konfrontationsparader i § 817. Der er indført et strafammekriterium på 1 år og 6 måneder, medmindre den pågældende skriftligt samtykker. Der er den sædvanlige forholdsmæssighedsklausul. På den anden side er afgørelsen om forevisning af en mistænkt eller sigtet henlagt til politiet, jfr. § 817, stk. 5. (Der må dog stadig være en mulighed for

- 109 -

at få prøvet lovligheden af politiets efterforskningsskridt efter RPL § 746).

Justitsministeriet bemyndiges til at fastsætte nærmere regler om fremgangsmåden ved gennemførelse af konfrontationsparader.

Afgiftsunddragelse - Lang sagsbehandling - Menneskerettigheder

Kildeskattelovens § 74, Menneskerettighedskonventionens art. 6

Direktør havde i 1994-95 undladt rettidigt at indbetale kildeskat med 405.000 kr., hvoraf 133.000 kr. blev betalt inden februar 1996, og havde i samme periode ikke rettidigt indbetalt 33.000 kr. til arbejdsmarkedsfonden, hvilket beløb var efterbetalt inden februar 1996. Den takstmæssige bøde blev nedsat til under halvdelen på grund af anklagemyndighedens håndtering af sagen.

Ø.L. 4. afd. a.s. S-3910-97, 16/11 1998

T på 45 år, der var direktør og eneanpartshaver, var med anklageskrift af august 1997 tiltalt for overtrædelse af kildeskattelovens § 74, stk. 1, nr. 2 og 3, jfr. diverse lovbekendtgørelser, ved ikke rettidigt at have indeholdt A skat oktober, november og december 1994 samt februar, marts, juni, august, september, november og december 1995, i alt 405.264 kr., hvoraf 133.518 kr. blev betalt i tiden indtil februar 1996, samt ved ikke rettidigt at have indsendt redegørelser for en række måneder (ikke helt sammenfaldende med unddragelserne, ER).

I forhold 2 overtrædelse af lov om arbejdsmarkedsfonde § 18, stk. 1, litra c, jfr. § 13, ved ikke rettidigt i samme periode at have indbetalt 32.771 kr., som dog blev betalt inden januar 1996.

Anklagemyndigheden nedlagde påstand om bødestraf på ikke under 25.000 kr.

T nægtede sig skyldig. Han havde hverken handlet forsætligt eller groft uagtsomt. Der forelå i øvrigt ganske særlige omstændigheder, der gjorde, at han var straffri.

Byretten lagde til grund, at han var bekendt med, at selskabet ikke rettidigt indbetalte afgiften som nævnt, og at redegørelser heller ikke blev indsendt rettidigt.

T var bekendt med, at ordretilgangen fra selskabets største klient svigtede, og at selskabet som følge heraf ikke var i stand til at indbetale de indeholdte skatter m.v.

Retten fandt det hermed bevist, at T som direktør og eneanpartshaver havde handlet ved grov uagtsomhed. Straffen blev fastsat som en bøde på 10.000 kr. med forvandlingsstraf af hæfte i 10 dage.

Retten bemærkede:

“Retten har i forbindelse med straffastsættelsen fraveget de sædvanlige bødetakster under henvisning til anklagemyndighedens håndtering af sagen.

Retten finder ikke, at der foreligger sådanne ganske særlige formildende omstændigheder, der kan begrunde strafbortfald i medfør af straffelovens § 84.”

T ankede med påstand om frifindelse, subsidiært formildelse. Anklagemyndigheden påstod skærpeelse.

En ekspeditionssekretær fra Told & Skat forklarede, at der i de tre tidligere tiltalebe-
gæring fra maj, august og september 1996 var faldet visse oplysninger ud, som dog
ikke havde påvirket bødeberegningen på 25.000 kr.

Resten er citat af landsrettens dom:

“Tiltalte har i landsretten yderligere gjort gældende, at den lange sagsbehandlingstid, der må regnes fra den 15. januar 1996, da Told & Skat 1. gang rettede henvendelse til ham, og som ikke kan tilskrives ham, er en overtrædelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonvention art. 6 stk. 1. Denne omstændighed må påvirke en eventuel strafudmåling, eventuelt således at straffen bortfalder.

Også efter bevisførelsen for landsretten findes tiltalte af de i dommen anførte grunde skyldig efter anklageskriftet.

Straffen findes under hensyn til den samlede lange sagsbehandlingstid, der ikke kan tilskrives tiltalte, efter omstændighederne passende.

Landsretten stadfæster derfor dommen.”

Landsforeningens Meddelelse 33/1999

Pengefalsk - Betinget og ubetinget straf

Straffelovens § 167

Udgivet eller forsøgt at udgive 22 falske 100 kr.-sedler. Tidligere dømt to gange for dokumentfalsk. Fængsel i 4 måneder.

Retten i Århus, 9. afd. ss. 9804642-9, 23/11 1998

T på 23 år var under en tilståelsessag tiltalt for overtrædelse af straffelovens § 167, jfr. til dels § 21, ved af en ikke identificeret gerningsmand at have købt 22 falske 100 kr.-sedler for at bringe dem i anvendelse som ægte, hvilket var sket for 7 sedlers vedkommende i forskellige forretninger.

I forhold 2 var han tiltalt for overtrædelse af lov om euforiserende stoffer ved at have været i besiddelse af 27 Ecstasy piller.

T havde for berigelseskriminalitet og dokumentfalsk fået 40 dages fængsel i 1997 og for dokumentfalsk 30 dages fængsel i marts 1998.

Straffen blev udmålt til 4 måneders fængsel.

Retten bemærkede:

“Der er ved strafudmålingen taget hensyn til tiltaltes forstraffe for berigelseskriminalitet. Der er ikke fundet grundlag for at gøre straffen helt eller delvis betinget, ej heller med vilkår om samfundstjeneste.”

- oo0oo -

Forsvareren henviser til en tidligere dom afsagt i Retten i Århus 2. afd. ss. 9802633-2, 4/9 1998, hvor en 41-årig ligeledes under en tilståelsessag var tiltalt efter straffelovens § 167 for at have udgivet en enkelt 1.000 kr.-seddel. Han var ustraffet. Her blev fængselsstraffen på 60 dage gjort delvist betinget “efter oplysningerne om tiltaltes personlige forhold og forholdets karakter, herunder at forholdet efter rettens opfattelse har tilfældighedernes præg.”

30 dage skulle fuldbyrdes og blev anset for udstået med frihedsberøvelsen, der havde varet fra 7/5 - 2/6 1998. Resten blev gjort betinget med en prøvetid på 1 år.

- oo0oo -

Det bliver nemmere og nemmere at fremstille sine egne pengesedler. Redaktøren tilføjer, at den, der fremstiller sedlerne, er udsat for en betydelig opdagelsesrisiko, hvad enten man benytter farvekopimaskine eller computer med scanner og farveprinter.

Asyl - Rusland som første asylland - Genoptagelse

Udlændingelovens § 7

Iraker I indrejste i september 1992, men fik i november 1993 afslag på asyl, da Rusland, hvor ægtefællen K var statsborger, kunne tjene som første asylland. Der var imidlertid forskellige problemer omkring I's udsendelse. Gentagne genoptagelsesbegæringer blev afslået indtil september 1998. Ved nævnets beslutning af december 1998 blev afgørelsen ændret til K-status.

Flygtningenævnets beslutning af 10/12 1998

Irakeren I indrejste i september 1992 på forfalsket nationalitetspas. I samme måned ankom hans russiske hustru og parrets to børn.

I's asylmotiv var, at han som kommunist ikke kunne vende tilbage til Irak, og han kunne heller ikke få opholdstilladelse i Rusland, fordi familien ikke havde noget sted at bo.

Ægteskabet var indgået under et mangeårigt studieophold i Moskva. Han havde været tilbage i Irak og været fængslet fra 1986-89 og flygtede ud af landet i 1991.

Flygtningenævnet besluttede den 15/11 1993, at manden isoleret set var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, men fandt, at Rusland kunne tjene som første asylland. Hustru og børn havde ikke noget selvstændigt asylgrundlag, hvorfor familien skulle udrejse i løbet af 15 dage.

Rent faktisk varede det til januar 1997, før hustru og børn blev udsendt.

For I's vedkommende var problemet, at han ikke havde noget gyldigt irakisk pas. Resten er citat af nævnets afgørelse:

“Der er ikke i Flygtningenævnets baggrundsmateriale væsentlige nye oplysninger i forhold til de oplysninger om situationen for asylansøgere i Rusland, der forelå ved nævnets oprindelige behandling af ansøgerens asylsag.

Der har været flere forsøg på at få indrejsetilladelse til Rusland. Det er flere gange oplyst fra de russiske myndigheder, at der kan gives indrejsetilladelse, hvis to betingelser er opfyldt. Den ene betingelse er, at ansøgeren personligt på den russiske am-

bassade skal underskrive ansøgning om visum. Den anden betingelse er, at han har et gyldigt pas/pasdokument.

Ansøgeren har ifølge Rigspolitichefen i november 1995 og i august 1997 underskrevet en erklæring om medvirken til udsendelse af Danmark. Han har flere gange været til møde på den russiske ambassade med henblik på at søge om visum. Han har imidlertid ikke underskrevet nogen visumansøgning. Af politirapporterne og af ansøgerens advokaters breve fremgår forskellige begrundelser herfor. Blandt begrundelserne er anført, at ansøgeren ikke ønskede at søge visum, før han havde garanti for at få asyl i Rusland, eller før han vidste, hvad han ville få at bo i. Blandt begrundelserne har også været anført, at det var ansøgerens opfattelse, at han ikke ville få opholdstilladelse i Rusland, fordi han ikke har noget gyldigt nationalitetspas, og at det er farligt for ham at rejse til Rusland. Alt i alt fremstår det således, at ansøgeren ikke reelt har ønsket at medvirke til udsendelsesbestrebelsene ved at søge de russiske myndigheder om visum.

Ansøgeren har ikke noget gyldigt nationalitetspas.

De danske myndigheder har udstedt et EU-rejsedokument til brug for ansøgningen om visum til Rusland og rejsen dertil. EU-rejsedokumentet har været forelagt den russiske ambassade. Reaktionen fra de russiske myndigheder har ifølge de foreliggende oplysninger været positiv. Således fremgår det af politirapport af 8. december 1995, at konsul K på det russiske konsulat oplyste, at han ikke imødeså problemer med det nævnte rejsedokument, men at han ville anmode om kopi af dette med henblik på forespørgsel hos det russiske udenrigsministerium i Moskva. På den baggrund har Rigspolitichefen under hele forløbet skønnet, at ansøgeren ville kunne være udsendt til Rusland på grundlag af et EU-rejsedokument, hvis han selv havde ønsket at medvirke hertil ved at indgive ansøgning til et russisk konsulat om visum.

Uanset de positive meldinger fra de russiske myndigheder er der dog ikke på noget tidspunkt under forløbet givet et klart svar på, om der faktisk kan udstedes visum til ansøgeren, når han ikke har et nationalitetspas, men kun et EU-rejsedokument. Rigspolitichefen har endvidere i skrivelse af 29. juni 1998 til Folketingets Ombudsmand anført, at Rigspolitichefen ikke har erfaring med udsendelse af pasløse tredjelandsstatsborgere til Rusland på et EU-rejsedokument. Nævnet bemærker, at det under det langvarige sagsforløb ikke konkret har været søgt afklaret, om denne ansøger ville kunne få ophold i Rusland.

Ansøgerens ægtefælle blev sammen med ægtefællernes børn udsendt til Rusland den 21. januar 1997. Siden har samlivet mellem ansøgeren og hans ægtefælle faktisk væ-

ret ophævet. Der er ikke grundlag for at antage, at samlivsophævelsen oprindeligt skyldtes uoverensstemmelser mellem ægtefællerne.

Der er under sagsforløbet fremkommet oplysninger om, at ægtefællen har taget skridt til at få skilsmisse eller separation. Efter sagsforløbet og ægtefællernes situation er der ingen grund til at betvivle, at adskillelsen og ægtefællernes helbredssituation har været medvirkende til dette skridt.

Flygtningenævnet finder efter en samlet vurdering af ansøgerens forhold, at Rusland ikke længere er nærmest til at yde ansøgeren beskyttelse.”

Der blev herefter givet K-status til ansøgeren og dennes mindreårige søn, der var vendt tilbage til Danmark i juni 1998.

Landsforeningens Meddelelse 35/1999

Erstatning - Godtgørelse for gentagne trusler og drabsforsøg

Erstatningsansvarslovens § 26, stk. 2, straffelovens § 237

Vietnameseren V var tiltalt for en lang række forhold med overtrædelse af tilhold og trusler kulminerende med drabsforsøg mod K, og i tiden derefter nye trusler ved forsøg på at sende breve ud fra varetægtsfængsel og psykiatrisk hospital. Udover svie og smerte blev K tilkendt 20.000 kr. i godtgørelse, da den grove voldsudøvelse måtte antages at have fremkaldt alvorlig utryghed og angst hos K. T blev idømt fængsel i 6 år.

V.L. 5. afd. nævningesag S-197-98, 19/11 1998

Vietnameseren V på 35 år var tiltalt for en lang række overtrædelser af tilhold (straffelovens § 265) og trusler i perioden fra november 1996, hvor han indfandt sig ved eller skaffede sig adgang til K's lejlighed og fremsatte udtalelser som: "Lige så snart jeg hører, at du er sammen med nogen mand, slår jeg dig ihjel". Det kulminerede i dagene 14. - 15. august, hvor T dels tre gange forsøgte at komme ind i K's lejlighed, dels igen fremsatte trusler. Da det lykkedes ham at komme ind, stak han en mand i armen med en kniv og forsøgte at dræbe K med knivstik.

Også efter varetægtsfængslingen overtrådte V tilhold og fremkom med trusler mod K ved henvendelser i september, to gange i oktober 1997 samt april 1998 - den sidste gang i form af vidnetrussel.

K var indlagt som følge af knivstikket fra 16/8 - 10/9 1997 og fik takstmæssig svie og smerte. Hun påstod 50.000 kr. i godtgørelse, idet V havde fremkaldt alvorlig frygt for hendes liv adskillige gange.

Landsretten bemærkede:

“Efter de juridiske dommers bestemmelse tages påstanden om godtgørelse for svie og smerte til følge. Efter grovheden af den voldsudøvelse, som K har været udsat for, og da denne voldsudøvelse efter det foreliggende må antages at have fremkaldt alvorlig utryghed og angst hos hende, er betingelserne for at tillægge K godtgørelse i medfør af erstatningsansvarslovens § 26, stk. 2, til stede. Godtgørelsen findes passende at kunne fastsættes til 20.000 kr.”

Landsforeningens Meddelelse 36/1999

Færdselsloven - Spritkørsel i udlandet

Straffelovens § 11, færdselslovens § 53

T blev af de tyske myndigheder pågrebet med en promille på 1,87 i december 1996. Ved sagens pådømmelse i Danmark i januar 1998 blev han i byretten frakendt kørekortet i 2 år, der imidlertid af landsretten blev nedsat til 1 år, bl.a. fordi de danske myndigheder havde været bekendt med sagen i Tyskland allerede i december 1996.

V.L. 9. afd. a.s. S-0522-98, 8/2 1999

T blev den 9/12 1996 ved en grænseovergang på tysk side pågrebet med en promille på 1,87. Kørekortet blev straks midlertidigt inddraget af de tyske myndigheder, og den 17/12 1996 blev inddragelsen stadfæstet, hvilket blev meddelt de danske myndigheder ved skrivelse af samme dato. Ved dom af 21/1 1997 blev T for spirituskørsel idømt bøde og frakendt førerretten i Tyskland for 10 måneder fra 21/1 1997.

Da kørekortet blev væk under postbesørgelse fra den tyske advokat til T, fik denne den 9/4 1997 udstedt nyt kørekort. Det nye kørekort havde ikke været administrativt inddraget.

Ved skrivelse af 12/9 1997, der først blev forkyndt for T medio oktober 1997, nedlagde de danske myndigheder påstand om ubetinget frakendelse af førerretten, og ved dom afsagt den 21/1 1998 afgjorde byretten sagen.

T forklarede, at han havde arbejde som turistbuschauffør, hvilket arbejde reelt havde været umuliggjort af, at han ikke havde kunnet køre i Tyskland i frakendelsesperio-

den. Han havde dog de sidste 6 måneder ikke haft arbejde på grund af dårlig ryg og forventede at skulle igennem et revalideringsprogram.

Han påstod frakendelsen regnet fra 9/12 1996, subsidiært fra 21/1 1997.

Byretten bemærkede:

“Da tiltalte som følge af frakendelsen i Tyskland ikke ses at have været afskåret fra at arbejde som chauffør uden for Tyskland, findes frakendelsen af førerretten i medfør af straffelovens § 11, sammenholdt med færdselslovens § 125 og § 127, at burde regnes fra sagens behandling i nærværende ret, og anklagemyndighedens påstand tages derfor til følge.

T h i k e n d e s f o r r e t :

Tiltalte T frakendes retten til at føre motordrevet køretøj, hvortil der kræves kørekort, for et tidsrum af 2 år, regnet fra den 14. januar 1998.”

T ankede med påstand om formildelse og gentog sine påstande fra byretten, hertil mere subsidiært at der blev taget hensyn til frakendelsen i Tyskland, således at der skete fradrag, og mest subsidiært at frakendelsen skete betinget.

Anklagemyndigheden påstod stadfæstelse, men således at frakendelsestiden blev regnet fra endelig dom.

T forklarede bl.a., at han kørte i en lejet personbil i Tyskland den pågældende dag. Han arbejdede som turistbuschauffør og kørte kun udenlandsture. Han sagde selv sit job op. Han var blevet tilbudt arbejde i et andet firma, men kunne ikke få det, da han ikke kunne køre i udlandet.

Han kunne godt trods sin dårlige ryg køre bus, men havde forgæves søgt arbejde, hvor han kunne køre her i landet.

Landsretten udtalte:

“Da førerretten ikke har været inddraget under sagen i Danmark, skal førerretsfrakendelsen regnes fra endelig dom.

Efter det oplyste har de danske myndigheder været bekendte med sagen i Tyskland allerede i december 1996. Desuagtet har politiet ikke på noget tidspunkt taget skridt til inddragelse af førerretten i Danmark. Uanset om tiltalte anmeldte kørekortet bort-

kommet uden at oplyse om den tyske frakendelse, findes der herefter ved fastsættelsen af frakendelsestiden at burde tages hensyn til det oplyste om inddragelsen af kørekortet i Tyskland og om tiltaltes erhvervsforhold.

Frakendelsestiden fastsættes herefter til 1 år.

Med disse ændringer stadfæster landsretten dommen.”

- oo0oo -

Forsvareren tilføjer:

“Dommen er på linje med UfR 1984 141 VL, og en afgørelse fra 1997, omtalt i Waage: Spritkørsel.”

Landsforeningens Meddelelse 37/1999

Vold - Skærpet straf - Gentagelse

Straffelovens § 245 og § 247

Vold i gentagelsestilfælde og særdeles grov blev incl. reststraf på 40 dage udmålt til fængsel i 1 år og 6 måneder.

Retten i Assens SS 111/98, 14/5 1998

T på 22 år var tiltalt efter straffelovens § 245, stk. 1, jfr. § 247, stk. 1, ved en eftermiddag på stranden at have tildelt K et slag i hovedet med en flaske, hvorved hun faldt om i vandkanten, hvorefter han tildelte hende flere slag i ansigtet og i hovedet med en sten, hvorefter han med begge hænder tog fat om hendes hals og klemte til, hvorved hun gispede efter vejret.

T var i 1994 efter § 244 idømt 10 dages betinget hæfte samt en bøde. I 1996 for § 245 fængsel i 4 måneder. Nærværende forhold var begået i prøvetiden fra prøveløsladelse med reststraf 40 dage.

T var tilsyneladende strafegnet. Den retspsykiatriske erklæring er ikke gengivet i dommen.

Byretten udtalte:

“Ved den af vidnet afgivne forklaring, der støttes af det øvrige under sagen oplyste, findes det mod tiltaltes benægtelse med fornøden sikkerhed bevist, at tiltalte har slået forurettede i ansigtet med en flaske, tildelt hende i hvertfald 2 slag i hovedet med sten, samt taget kvælergreb om hendes hals med begge hænder og klemt til.

Straffen fastsættes efter straffelovens § 245, stk. 1 jf. § 247, stk. 1 således, at tiltalte i medfør af straffelovens § 40, stk. 1 jf. § 61, stk. 2, idømmes en fællesstraf omfattende tillige reststraffen på 40 dage i henhold til prøveløsladelsen af 14. juni 1996. Fællesstraffen fastsættes til fængsel i 1 år og 6 måneder.”

- oo0oo -

Advokaten tilføjer:

“Jeg kan supplerende oplyse, at den forurettede kun fik beskedne fysiske mén, så som buler og blodudtrædninger.

Tiltalte og forurettede kendte ikke hinanden. Tiltalte havde black-out i en periode omkring selve overfaldet. Han bestred ikke, at omstændighederne talte for, at det måtte være ham. Forurettede genkendte ham i retssalen.”

Landsforeningens Meddelelse 38/1999

Retsvildfarelse - Strafbortfald - Politivedtægten

Straffelovens § 84, stk. 1, nr. 3, jfr. stk. 2

T havde taget opstilling på et torv iført skudsikker vest, hvilket var egnet til at forstyrre den offentlige orden eller medføre ulempe for de mange tilstedeværende. Landsretten lod straffen bortfalde.

Ø.L. 8. afd. a.s. S-0094-98, 19/5 1998

T på 27 år var tiltalt efter politivedtægten § 3 for en aften under “Torvejazz” at have taget ophold på torvet iført bl.a. skudsikker vest, hvilket var egnet til at forstyrre den offentlige orden eller medføre ulempe for de mange tilstedeværende eller omboende.

T var ikke tidligere straffet af betydning. T nægtede sig skyldig.

Byretten udtalte:

“Det lægges ved sagens afgørelse til grund, at tiltalte befandt sig på Torvet i Nykøbing Falster, hvor han sammen med 5 - 6 andre personer stod i et hjørne af Torvet, således at der var en klar bræmme mellem disse personer og det øvrige publikum på Torvet. Nogle af disse personer bar skudsikker vest og en enkelt person var iklædt en sweatshirt med påskriften “In Memory of Bandidojo”.

Efter tiltaltes egen forklaring sammenholdt med vidnets forklaring lægges endvidere til grund, at tiltalte var iført en skudsikker vest, og at dette tydeligt fremgik. Det findes efter vidnets forklaring endvidere at kunne lægges til grund, at situationen med tiltalte og de 5 - 6 andre personers tilstedeværelse på Torvet virkede utryg.

Henset til at tiltalte er tilknyttet Bandidos, der på det i sagen omhandlede tidspunkt var i et væbnet opgør med en rivaliserende rockergruppe, findes tiltalte under de ovenfor anførte omstændigheder at være skyldig i overensstemmelse med anklageskriftet.

Straffen fastsættes i medfør af politivedtægten for Nykøbing F. politikreds § 59, stk. 1, jf. § 3, stk. 1, til bøde på kr. 400. Forvandlingsstraffen er hæfte i 2 dage.”

T ankede med påstand om frifindelse. Anklagemyndigheden påstod skærpeelse.

T forklarede, at den skudsikre vest ikke kunne ses under hans sweatshirt. Han og hans kammerater stod på et sted på torvet, hvor der ikke var så mange mennesker. Dette havde de gjort bevidst, mest for ikke at skabe utryghed. Folk virkede ikke utrygge, og flere var henne for at snakke med dem.

En politiassistent forklarede bl.a., at politiet ikke bad T eller de øvrige i hans selskab om at tage de skudsikre veste af. Det kunne tydeligt ses af påklædningen, at i hvert fald flertallet af gruppen bar skudsikre veste. Episoden skete kort tid efter, at der havde været et skuddrab i den såkaldte rockerkrig på offentligt område i Liseleje.

Landsretten udtalte:

“Også efter bevisførelsen for landsretten findes tiltalte og hans gruppe, der synligt var iført skudsikre veste og som selv havde taget ophold adskilt fra det øvrige publikum, at have udvist en optræden, der på det pågældende tidspunkt var egnet til at forstyrre den offentlige orden. Det tiltrædes derfor, at tiltalte er fundet skyldig i overensstemmelse med tiltalen.

Efter alt foreliggende findes straffen at kunne bortfalde i medfør af straffelovens § 84, stk. 1, nr. 3.”

Landsforeningens Meddelelse 39/1999

Erstatning - Alvorlige psykiske gener efter bid af smittet arrestant

Erstatningsansvarslovens § 3

K havde bidt politiassistent P i armen, og sidstnævnte måtte vente fra maj til september, før han var sikker på ikke at være smittet med leverbetændelse eller AIDS. Tilkendt 7.770 kr. i svie og smerte, idet P havde haft alvorlige psykiske gener i form af søvnløshed, mareridt og hovedpine.

Retten i Svendborg nr. s.s. 237/1998, 4/11 1998

K var tiltalt for overtrædelse af straffelovens § 119 ved at have bidt politiassistent P i højre overarm, da hun søgte at undløbe fra en patruljevogn. Derudover var hun tiltalt for to pensionisttyverier på restauranter, hvor hun stjal punge, samt besiddelse af 0,53 g hash til eget forbrug.

Politimanden blev behandlet på skadestuen, hvor sårene rensedes med sæbevand. Da K var en kendt narkoman, blev der taget blodprøve til undersøgelse for hepatitis B. Da man den 3/6 1998 fik oplysning om, at K var hepatitis C positiv, måtte der tages supplerende blodprøver den 16/6 1998, og P fik supplerende vaccination den 16/7 1998.

Ultimo august fik P svar på, at han ikke var smittet med hepatitis, men manglede svar på HIV og HCV-RNA - de kom først den 3/9 1998.

K, der vidste, at hun var smittet med hepatitis, og som havde en betinget straf på 6 måneders fængsel fra april 1998 bl.a. for røveri, blev straffet med 7 måneders fængsel, hvoraf 6 blev gjort betinget.

P påstod erstatning med 7.770 kr. i svie og smerte (111 dage á 70 kr.) fra skadens indtræden den 16/5 1998 og til det sidste svar på prøverne den 3/9 1998.

K tog bekræftende til genmæle over for kravet om erstatning, men frifindelse mod betaling af et skønsmæssigt beløb på 2.000 kr. for ulemper. Der var enighed om en udgift på 260 kr. for lægeerklæring.

Byretten bemærkede:

“Retsformanden finder ikke at kunne afvise, at vidnet som forurettet har haft alvorlige psykiske gener i form af søvnløshed, mareridt og hovedpine, som følge af en begrundet frygt for at være blevet smittet med en alvorlig sygdom som f.eks. leverbetændelse eller AIDS efter at være blevet bidt i armen af en person, han kendte som narkoman og som - viste det sig den 5. juni 1998 - lider af hepatitis. Uanset at vidnet ikke var sygemeldt, finder retten af tortlignende grunde i dette særlige tilfælde, at der bør tilkomme vidnet godtgørelse for svie og smerte i perioden indtil de psykiske gener forsvandt, da vidnet den 3. september 1998 fik rimelig sikkerhed for, at han ikke var smittet.

Tiltalte bør således i erstatning og godtgørelse betale 8.030 kr. til vidnet P med tillæg af en årlig rente svarende til den til enhver tid fastsatte officielle diskonto med et tillæg på 6% af 7.770 kr.”

Landsforeningens Meddelelse 40/1999

Tilhold - Påtalebegæring

Straffelovens § 265 og § 275

Anklagemyndigheden havde glemt, at straf for tilhold var undergivet betinget offentlig påtale, hvorfor den indankede byretsdom blev ophævet.

Ø.L. 7. afd. a.s. S-4404-97, 9/7 1998

T på 36 år var tiltalt for tre overtrædelser af tilhold fra 1993 mod at rette henvendelse til K. Henvendelserne bestod i dels en buket blomster, dels et brev i postkassen på adressen, dels at opsøge hende personligt.

T var tidligere ved samme ret straffet fire gange for overtrædelse af samme bestemmelse i tiden 1994 - 1997, de to sidste gange med hæfte i 7 dage betinget og fællesstraf af 10 dages hæfte ubetinget.

T nægtede sig skyldig. Denne gang var der påstand om ubetinget hæfte i 30 dage. Forsvareren påstod frifindelse under henvisning til, at betingelserne i straffelovens § 275, stk. 2, ikke var til stede.

Byretten udtalte:

“Efter forurettede K's forklaring og hele sagens sammenhæng fremgår det, at anmeldelse til politiet ligeledes er en begæring om offentlig påtale.”

T blev så efter bevisførelsen, der også omfattede andre vidner, fundet skyldig i overensstemmelse med anklageskriftet. Straffen blev fastsat til hæfte i 30 dage.

T ankede med påstand om afvisning, subsidiært frifindelse, mere subsidiært formildelse. Anklagemyndigheden påstod stadfæstelse.

Resten er citat af landsrettens dom:

“Spørgsmålet om, hvorvidt betingelsen for offentlig påtale er opfyldt, jf. straffelovens § 275, stk. 2, er forhandlet særskilt.

Landsrettens bemærkninger:

Det fremgår af sagen, at forurettede K ikke har anmodet om, at der sker offentlig påtale af de i anklageskriftet omhandlede overtrædelser af straffelovens § 265. Herefter findes anklagemyndigheden ikke at have haft adgang til at rejse tiltale i sagen, jf. straffelovens § 275, stk. 2, 1. pkt., hvorfor sagen burde have været afvist af byretten. Som følge heraf ophæves den indankede dom.

T h i k e n d e s f o r r e t:

Hørsholm rets dom af 22. oktober 1997 i sagen mod T ophæves.”

- oo0oo -

Forsvareren tilføjer bl.a.:

“Jeg har ikke undersøgt de 4 tidligere sager, men føler mig ganske overbevist om, at der heller ikke i disse sager foreligger anmodning om offentlig påtale.

Uagtet at Østre Landsrets 7. afdelings dom ikke måtte være en nyskabelse er det dog min opfattelse, at foreningens medlemmer ville kunne have gavn af at læse afgørelsen, hvorfor jeg foreslår, at den citeres i Meddelelser.”

Landsforeningens Meddelelse 41/1999

Doping - Anabolske steroider

Dopinglovens § 2 og § 3

Bøde på 1.000 kr. for besiddelse af 92 tabletter med anabolske steroider i statsfængsel. Bøde på 3.000 kr. for tilsvarende besiddelse af 290 tabletter.

1) Retten i Svendborg P.S. 138/1996, 7/6 1996

T på 20 år var under en tilståelsessag tiltalt for overtrædelse af dopinglovens § 2 ved under strafafsoning at være fundet i besiddelse af 92 stk. anabolske steroider.

Der var påstand om hæftestraf, idet forholdet efter anklagemyndighedens opfattelse måtte sidestilles med besiddelse af euforiserende stoffer i fængsel eller arresthus.

Retten fastsatte en bøde på 1.000 kr. med forvandlingsstraf af hæfte i 6 dage og bemærkede:

“Retten lægger herved vægt på, at de omhandlede anabolske steroider efter det oplyste frembyder fare for fysiske skader ved langvarig brug og dermed adskiller sig væsentligt fra hovedparten af de euforiserende stoffer, som giver en umiddelbar rusvirkning eller anden psykisk påvirkning ved indtagelse. Overtrædelse af lovgivningen om euforiserende stoffer findes på denne baggrund generelt at udgøre et alvorligere brud på de særlige ordensregler, som gælder for indsatte i fængsler og arresthuse, end den foreliggende overtrædelse af lov om forbud mod visse dopingmidler, hvor tiltalte ikke har tilsigtet nogen økonomisk gevinst.”

2) Retten i Nyborg SS 265/98, 26/8 1998

T på 24 år var tiltalt for overtrædelse af dopinglovens § 3, jfr. § 2 og § 1, ved under afsoning at være fundet i besiddelse af 290 stk. anabolske steroider.

T erkendte sig skyldig. Anklagemyndigheden nedlagde påstand om hæftestraf, idet det blev gjort gældende, at forholdet måtte sidestilles med besiddelse i fængsel af euforiserende stoffer.

Byretten bemærkede vedr. strafudmålingen:

“Den i retspraksis skærpede straf for besiddelse af euforiserende stoffer, når disse besiddes i fængsel, må antages at have sin begrundelse i disse stoffers rusvirkning og anden psykisk påvirkning og i de problemer, den hermed forbundne afhængighed medfører, hvilke forhold i særlig grad er uønskede i et fængsel. Det ses imidlertid ikke under denne sag godtgjort, at indtagelse af dopingmidler og den herved forbundne ulovlige handel udgør et tilsvarende brud på ordenen i fængslet, hvorfor der ikke findes frembragt tilstrækkeligt grundlag for skærpet sanktion.

Straffen fastsættes efter lov om forbud mod visse dopingmidler § 3, jfr. § 2 og § 1, til en bøde på 3.000 kr. Forvandlingsstraffen er hæfte i 6 dage.”

Sagsomkostningerne blev afholdt af det offentlige. Også seneste dom er upåanket.

Forsvareren tilføjer bl.a.:

“Ellers kan der henvises til “Domme i Kriminelle sager 93-95, p. 324. Specielt VLD af 25.10.1995 (7. afd. S nr. 2140/1995). “LR stadfæstede dommen og tiltrådte, da det må antages at være forbundet med betydelig helbredsrisiko at indtage de pågældende stoffer, at T var idømt ubetinget frihedsstraf.” Videre til Meddelelser 9/1997, 5/1996 og 101/1996.”

Landsforeningens Meddelelse 42/1999

Erstatning - Voldtægt

Straffelovens § 216, erstatningsansvarslovens § 26

T og S havde på skift voldtaget K under en længere køre- og strandtur. Torterstatning på 80.000 kr.

Retten i Århus 12. afd. SS 9800754-12 og 9804481-12, 7/5 1998

T på 26 år og S på 30 år var tiltalt for voldtægt ved i tiden mellem ca. 01.15 og 02.50 på stranden skiftevis at have tiltvunget sig samleje med A ved skiftevis at fastholde hende på kroppen, ligesom T tillige tog halsgreb på hende og tildelte hende adskillige knytnæveslag i ansigtet.

Begge var tiltalt også for overtrædelse af straffelovens § 261 ved inden for samme tidsrum at have berøvet A friheden, idet de, uden at hun var i stand til at gøre modstand, anbragte hende i T's bil og kørte hende til stranden, hvor de jfr. forhold 1 voldtog hende, hvorefter de kørte hende til et butikcenter, hvor de efterlod hende.

T nægtede sig skyldig. S kunne erkende voldtægten, men ikke forhold 2.

Der var en lang række lægelige og tekniske erklæringer (ikke citeret i dommen).

A havde 4 timer efter det passerede en promille på mindst 0,85.

Retten udtalte:

“Vidnet A’s forklaring findes at kunne lægges til grund.

Herefter og efter bevisførelsen i øvrigt, herunder S’s erkendelse og de tiltaltes forklaringer sammenholdt med fotos og objektive beskrivelser i tekniske og lægelige erklæringer, findes det bevist, at de tiltalte efter tur har øvet voldtægt mod forurettede én gang hver, og at T herunder har tildelt forurettede adskillige knytnæveslag i ansigtet. Det findes betænkeligt at fastslå, at denne tiltalte tillige har taget halsgreb.

Efter forholdets alvorlige karakter og tidsmæssige udstrækning og de påførte skader i øvrigt fastsættes straffen som nedenfor bestemt.

Da forurettede frivilligt satte sig ind i bilen og efter det oplyste om handlingsforløbet, indtil bilen holdt ved stranden, findes der ikke at foreligge særskilt overtrædelse af straffelovens § 261, stk. 1. De tiltalte frifindes derfor for anklageskriftets forhold 2.

Straffen fastsættes efter straffelovens § 216, stk. 1, til fængsel, for T’s vedkommende i 1 år 6 måneder, for S’s vedkommende til 1 år 3 måneder.

Under sagen har den for A beskikkede advokat nedlagt påstand om erstatning for materiel skade og helbredsudgifter etc. med i alt 1.953,- kr., svie og smerte med i alt 5.320,- kr. og mén-erstatning med 1.579,- kr.

Yderligere krav er forbeholdt.

Der er nedlagt påstand om erstatning for tort med et beløb stort 100.000 kr.

Forsvarerne har til dels godkendt erstatningsbeløbenes størrelse.

Efter bevisførelsen tages erstatningspåstandene til følge, dog således at erstatning for svie og smerte afrundes til 5.000 kr.

Torterstatning findes efter foreliggende retspraksis at kunne anerkendes for et beløb stort 80.000 kr.

De tiltalte pålægges at udrede disse beløb in solidum.”

Bistandsadvokaten tilføjer, at sagen blev anket til landsretten som en ren udmåling-sanke, hvor straffen blev skærpet til 2 års fængsel til hver.

Beviser - Konfrontation - Videofilm - Signalement

Retsplejelovens § 745

Vidnet til et røveri i januar 1998 overværede en konfrontation i august, hvor hun udpegede tiltalte. Hun havde i sit signalement forinden intet nævnt om et sort skæg. Hun fik forud for konfrontationen forevist en videofilm, hvor et overvågningskamera havde optaget røveriet. Det kunne ikke anses for tilstrækkeligt godtgjort, at tiltalte skulle være den person, der blev videofilmet under røveriet. Der skete frifindelse i landsretten.

Ø.L. 5. afd. a.s. S-4012-98, 1/2 1999

T på 21 år var tiltalt for røveri den 17/1 1998 ved sammen med en uidentificeret mand i en personbil i Københavnsområdet at have frarøvet K hendes Dankort og 200 kr. og ved trussel med kniv fået hende til at oplyse koden, hvorefter der blev gjort brug af kortet for et samlet beløb af 7.172 kr.

T nægtede sig skyldig. Han var ikke straffet af betydning for sagen.

Byrettens præmisser er kortfattede:

“Ved K’s sikre genkendelse af tiltalte som gerningsmanden findes tiltalens rigtighed godtgjort.”

Straffen blev sat til fængsel i 1 år. K fik torterstøtning med 15.000 kr. henset til, at hun havde været frihedsberøvet i bilen og havde brækket armen som følge af vold fra medgerningsmanden, hvilket måtte være påregneligt for T.

T ankede med påstand om frifindelse. Anklagemyndigheden påstod skærpelse.

Landsretten bemærkede, at K umiddelbart oven på røveriet havde beskrevet den person, der sad på bagsædet i bilen under episoden:

“...“mand, form., pakistaner/tyrker, 20-25 år, ca. 185 cm, sort hår, klippet halvlangt, kort oppe øverst på hovedet, men langt ned ad til skulderen. Talte gebrokkent dansk, talte sammen med chaufføren indbyrdes på deres fælles sprog. Iført: sort læderjakke, sorte bukser, sort skjorte.”

Efter dette signalement er følgende anført:

“kan muligt genkendes in natura og muligt efter foto.”..”

Resten er citat af landsrettens dom:

“Det fremgår af en videofilm, der er optaget i en Q8 tankbutik samme nat, som episoden fandt sted, af en person, der anvendte vidnets dankort, at den pågældende havde sort skæg.

Det fremgår endvidere af sagen, at vidnet først så aftryk af den nævnte videofilm den 22. juli 1998, og at vidnet under en konfrontation den 4. august 1998 udtalte, at hun genkendte tiltalte som en af gerningsmændene til røveriet.

Rettens bemærkninger:

Grundlaget for byrettens afgørelse er alene vidnet K's genkendelse af tiltalte. Under henvisning til det lange tidsrum, der gik fra episoden til konfrontationen, til den omstændighed, at vidnet ifølge politirapporten intet nævnte om, at gerningsmanden havde skæg samt til, at vidnet fik forevist et aftryk af videooptagelsen fra Q8 tanken forud for konfrontationen, finder landsretten det betænkeligt, at anse det for fuldt tilstrækkeligt godtgjort, at tiltalte var en af gerningsmændene til det i sagen omhandlede røveri. Det bemærkes herved, at landsretten ikke finder det tilstrækkeligt sikkert godtgjort, at tiltalte skulle være den person, der blev videofilmet på Q8 tanken samme nat, episoden fandt sted.

Som følge af det anførte vil tiltalte være at frifinde.

T h i k e n d e s f o r r e t:

T frifindes.”

Landsforeningens Meddelelse 44/1999

Udvisning - Ophævelse på grund af helbreds- og familiemæssige forhold

Udlændingelovens § 26 og § 50

Tanzanier, der ved ankedom i januar 1998 for overtrædelse af straffelovens § 191 blev idømt 3½ års fængsel og udvist for bestandig, fik ophævet udvisningsdommen. Han havde i juli 1998 påbegyndt en medicinsk behandling på grund af svær immun-

defekt som følge af HIV-smitte, der havde medført en væsentlig forbedring af hans helbredstilstand. Under disse omstændigheder og henset til udvisningens konsekvenser for domfældtes hustru og barns personlige og helbredsmæssige forhold, ophævede by- og landsretten udvisningen.

Ø.L.20. afd. kære S-4211-98, 16/12 1998

Ved Østre Landsrets ankedom af 28/1 1998 blev Københavns Byrets dom af 17/6 1997 stadfæstet. T, tanzanier på 37 år, blev fundet skyldig dels i indførsel af, dels i besiddelse med henblik på videreoverdragelse af i alt ca. 480 g heroin, tildels i forening med andre. Ved domfældelsen udtaltes, at T måtte anses for hovedmanden. Det fremgik af byretsdommen, at T blev udvist, uanset T's tætte familiemæssige tilknytning til Danmark, hvorimod hans helbredsmæssige tilstand ikke blev omtalt i dommen. Landsretten tiltrådte udvisningen uden bemærkninger.

T blev idømt fængsel i 3½ år og udvist for bestandig.

T begærede i sommeren 1998, at spørgsmålet om udvisning blev indbragt for retten i medfør af udlændingelovens § 50. Udvisningen kunne forventes iværksat i december 1998, hvor 7/12 af den idømte straf var afsonet.

Der var under byretssagen fremlagt en lægeerklæring af september 1998 fra Hvidovre Hospital:

“T har første gang været i forbindelse med Infektionsmedicinsk Afdeling i december 1990, idet han var konstateret HIV-positiv i forbindelse med, at konen var konstateret HIV-positiv. Han har i en periode i begyndelsen af 1990'erne været i behandling med Imunovir, men fra november 1993 ophørte han med at komme til kontrollerne og mødte først op igen i maj 1998.

Havde da et CD4-celletal på 16, men var i øvrigt asymptomatisk. Er grundet den svære immundefekt sat i behandling med 4-stofs kombinationsbehandling med Retrovir, Eпивir, Norvir og Invirase samt Sulfotrim som PCP-profylakse fra den 20.07. 98.

Præsenterer i august et stort ulcerende sår i ganen, som er blevet biopsert, uden at man har kunnet påvise, hvad det var og hvor det siden hen er svundet uden specifik behandling.

Ved sidste ambulante kontrol her den 21.09.98 præsenterer han en stor hævelse på venstre side af halsen, hvorfor han er sendt til biopsi på Øre-, Næse- og Halsafdelingen på Rigshospitalet på mistanke om tuberkulose/malignt lymfom.

Blodprøverne viste den 17.08.98 en væsentlig forbedring af patientens CD4-celletal til 147, som stadigvæk er lavt, men tyder på god respons på behandlingen, som han fortsætter med.”

Resten er citat af byrettens kendelse:

“Den for domfældte beskikkede forsvarer har nedlagt påstand om, at udvisningen ophæves, og har henvist til domfældtes personlige og familiemæssige forhold. For så vidt domfældtes personlige forhold har forsvareren gjort gældende, at spørgsmålet om domfældtes HIV-smitte ikke var klart belyst under straffesagen, at der siden dommen er sket en forværring af domfældtes tilstand, samt at der på det seneste er sket fremskridt med hensyn til behandlingsmulighederne af sygdommen i Danmark. Forsvareren har endvidere henvist til § 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Anklagemyndigheden har protesteret mod, at udvisningen ophæves og har henvist til, at spørgsmålet om domfældtes sygdom var fremme under landsrettens behandling af sagen, og at der ikke er sket væsentlige ændringer i hans forhold siden dommen.

Rettens bemærkninger:

Retten lægger efter det fremkomne til grund, at domfældte i juli 1998 påbegyndte en medicinsk behandling på grund af svær immundefekt som følge af sin HIV-smitte. Det lægges endvidere til grund, at denne behandling, der har været benyttet i Danmark siden 1996, og som har vist sig at give AIDS-syge en forlænget levetid og en væsentlig bedre livskvalitet, ikke vil kunne fortsættes i Tanzania.

Retten finder på denne baggrund, at der foreligger sådanne væsentlige ændringer i domfældtes helbreds- og behandlingsmæssige forhold, at der uanset kriminalitetens art er grundlag for at ophæve den idømte udvisning.”

Anklagemyndigheden kærede til landsretten. T påstod stadfæstelse.

Landsretten bemærkede:

“Udlændingestyrelsens skrivelse af 17. april 1997 til brug for straffesagen indeholder i sin gennemgang af spørgsmålet om, hvorvidt der foreligger forhold, som er til hinder for udvisning efter udlændingelovens § 26, ikke nogen omtale af domfældtes helbreds- og behandlingsmæssige forhold.

I erklæring i medfør af retsplejelovens § 808 af 23. september 1997 til brug for ankebehandlingen af straffesagen er det omtalt, at domfældte i 1990-1994 gik til undersøgelse og behandling på Hvidovre Hospital i anledning af, at det var konstateret, at han var HIV-positiv, samt at han var nervøs for at få AIDS, men i øvrigt var ved godt helbred.

I retsbogen for Østre Landsret vedrørende domsforhandling i straffesagen er alene anført, at der blev foretaget dokumentation af domfældtes personlige forhold, og at domfældtes ægtefælle forklarede, at hun ville være meget ked af en udvisning af domfældte blandt andet under henvisning til hans sygdom.

Overlæge O har i byretten som vidne blandt andet forklaret:

“...at man i starten af 1996 indførte en ny 3-stofs kombinationsbehandling for HIV-smittede. Det nye præparat, som man siden har anvendt til en række patienter, giver færre infektioner, ligesom tidspunktet for AIDS i udbrud udskydes. Effekten af behandlingen har vist sig ved, at der er langt færre, der er døde af AIDS i første halvår af 1998 end i tidligere år, ligesom der er færre, der har udviklet AIDS.
...”

Speciallæge S har i byretten som vidne blandt andet forklaret:

“...at han er uddannet læge, og at han siden 1980 har arbejdet i Afrika under Danida i flere perioder. Han har senest fra 1995 til 1998 arbejdet i Tanzania under det nationale AIDS-program. Sygdommen er et meget stort problem i landet, og det anslås, at mellem 10% og 30% af den voksne befolkning er smittet. I forbindelse med AIDS-programmet har man indført systemer med testning og rådgivning samt hjemmesygepleje. De økonomiske midler er meget begrænsede, og man regner med, at man i gennemsnit har 20 USA dollars pr. patient i hele sygdomsforløbet. Den nye 3-stofs kombinationsbehandling bruges ikke i Tanzania, men flere medicinalfirmaer i landet oplyser, at de kan skaffe medicinen. Såfremt man ønsker at få denne medicin, må man selv betale for den, hvilket ingen har råd til. Endvidere kræver behandlingen laboratorieopbakning, idet man gennem jævnlige blodprøver skal følge behandlingen op. En sådan laboratorieopbakning eksisterer ikke i landet.
...”

Landsretten udtaler:

Efter de lægelige oplysninger har domfældte, der i 1990 blev konstateret HIV-positiv, siden landsrettens dom af 28. januar 1998 fået konstateret en svær immundefekt med deraf følgende forværring af hans helbredstilstand.

Den intensive behandling, som domfældte påbegyndte i sommeren 1998, har medført en væsentlig forbedring af hans helbredstilstand, og det må lægges til grund, at behandlingen ikke kan videreføres i hans hjemland Tanzania. Landsretten finder herved, at der er sket væsentlige ændringer af domfældtes forhold, jf. udlændingelovens § 50.

Under disse omstændigheder og henset til udvisningens konsekvenser for domfældtes hustrus og barns personlige og helbredsmæssige forhold, finder landsretten, uanset den begåede kriminalitet, at afgørende forhold taler imod opretholdelse af bestemmelsen om udvisning, jf. udlændingelovens § 26, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 3 og 5, hvorfor

b e s t e m m e s:

Den påkærede kendelse stadfæstes.”

Landsforeningens Meddelelse 45/1999

Narkotika - Udvisning undladt

Lov om euforiserende stoffer § 3 og udlændingelovens § 26

Udvisning for gambisk narkopusher undladt, henset til at T, der havde boet i Danmark i 13 år, måtte anses for velintegreret og havde 4 børn, der alle var danske statsborgere, og til hvem T havde et nært forhold, idet han, før han blev fængslet, var sammen med børnene næsten dagligt. (Dissens) Fællesstraf af fængsel i 7 måneder.

V.L. 1. afd. as. S-1614-98, 20/8 1998

T på 38 år (?)¹⁾ var tiltalt efter lov om euforiserende stoffer § 3 for besiddelse i gentagelsestilfælde af heroin med forsæt til overdragelse ved i april 1998 at have besiddet 10 g heroin, ½ g hash og ca. 1 g kokain.

T erkendte sig skyldig. Han var tidligere straffet for overtrædelse af straffelovens § 191, stk. 1 og lov om euforiserende stoffer i januar 1997 med fængsel i 8 måneder. Han var prøveløsladt i oktober 1997 med reststraf på 82 dage.

Byretten udmålte en fællesstraf på fængsel i 7 måneder og fortsatte:

¹⁾ Igen et eksempel, hvor en forsvarer har været for overivrig med at strege både journalnr. og fødselsdato ud i den tilsendte byretsdom.

“Om udvisningsspørgsmålet bemærkes, at tiltalte nu for anden gang i løbet af kort tid er straffet for overtrædelse af lov om euforiserende stoffer. Betingelserne for at udvise tiltalte i medfør af udlændingelovens § 22, nr. 4, er derfor - efter den skærpelse af loven, der skete ved lov nr. 1052 af 11. december 1996 - til stede med betydelig vægt.

Tiltalte har, siden han var 25 år, opholdt sig i Danmark, hvor han har 4 børn med 2 danske kvinder. Han lever ikke fast sammen med nogen af kvinderne og har ikke forældremyndigheden over nogen af børnene. Ifølge sine egne oplysninger har han under sagen indgået aftale om fælles forældremyndighed angående B på 6 år.

Tiltalte har sine forældre og 12 søskende i sit hjemland Gambia, hvor han ifølge sine egne oplysninger vil kunne tage ophold uden at lide overgreb.

Efter en samlet afvejning finder retten derfor ikke, at de forhold, der nævnes i udlændingelovens § 26, stk. 1, taler afgørende imod en udvisning, hvorfor anklagemyndighedens påstand om udvisning tages til følge som nedenfor bestemt.”

Udvisningen skete for 10 år.

T ankede med påstand om formildelse af straffen og frifindelse for påstanden om udvisning. Anklagemyndigheden påstod skærpelse.

T forklarede, at han ville have solgt heroinen for at skaffe penge til møbler til den nye lejlighed. Børnenes mødre kunne ikke så godt sammen, så derfor måtte han have sin egen lejlighed. Han så børnene næsten hver dag, hentede dem fra skole og børnehave. Sov hos en mor 4 dage og en anden 3 dage om ugen. Han fortalte om børnenes problemer og muligheden for at genoptage samlivet med den ene moder M og at få den anden moder N til at acceptere dette.

N, der havde bevaret T's navn, forklarede, at hun også havde bevaret forbindelsen med T efter skilsmissen i 1989. Hun bekræftede oplysningerne om afhenten af børnene og overnatninger hos hende. Børnene ville blive helt knust, hvis T blev udvist. Det ville blive meget svært at bevare kontakten. Familien havde ingen mulighed for at rejse til Gambia.

M havde mødt T for 9 år siden. De boede sammen et par år og holdt forbindelsen ved lige efter samlivsophævelsen. Hun bekræftede, at T kom 3-4 gange om ugen, lavede mad til børnene og legede med dem. Drengen kunne ikke forstå, at faderen var i fængsel, og gav udtryk for, at han gerne ville med sin far. M havde ikke mulighed for

at rejse til Gambia. Den anden dreng på 3 år var syg. T havde hjulpet hende meget med pasningen under den 3-åriges indlæggelse.

Landsretten fortsatte:

“Forsvareren har til støtte for frifindelsespåstanden for kravet om udvisning bl.a. anført, at en udvisning vil indebære en krænkelse af Menneskerettighedskonventionens artikel 8.

Landsrettens begrundelse og resultat:

Det tiltrædes, at straffen er fastsat som en fællesstraf med reststraffen på 82 dage. Fællesstraffen findes passende bestemt.

Det tiltrædes endvidere, at betingelserne for udvisning af tiltalte i udlændingelovens § 22, nr. 4, for så vidt er opfyldt.

Ved afgørelsen af, om der herefter skal ske udvisning af tiltalte, skal karakteren af det forhold, tiltalte er fundet skyldig i, efter udlændingelovens § 26, stk. 1, afvejes over for tiltaltes tilhørsforhold her til landet, og det skal endvidere indgå i afvejningen, om udvisningen må antages at virke særligt belastende for tiltalte.

5 af de voterende udtaler herefter:

Det må efter de oplysninger, der er tilvejebragt om tiltaltes personlige forhold, herunder de vidneforklaringer, som er afgivet for landsretten, lægges til grund, at tiltalte, der har boet i Danmark i 13 år, må anses for velintegreret her i landet. Det må endvidere lægges til grund, at tiltalte har 4 børn, der alle er danske statsborgere, og at tiltalte har et nært forhold til børnene, som han, før han blev fængslet, var sammen med næsten dagligt.

Efter en samlet vurdering af de anførte omstændigheder, herunder navnlig hensynet til tiltaltes børn, finder disse voterende, at der foreligger forhold, som afgørende taler imod, at der sker udvisning af tiltalte, jf. udlændingelovens § 26, stk. 2. Disse voterende stemmer derfor for at ophæve byrettens afgørelse om udvisning af tiltalte.

En af de voterende stemmer af de grunde, som er anført af byretten, for at stadfæste dommens bestemmelse om udvisning.

Udvisningsspørgsmålet afgøres efter stemmeflertallet.

Med den anførte ændring stadfæster landsretten herefter dommen.”